

Dr. Szabadi Béla: Ki beszél itt összevissza?

Az egyiket letartóztatták, a másikat kitüntették

A XXI. században koncepció per indult Magyarországon: a politikai küzdelem az igazságszolgáltatás eszközével folyik. Pedig a rendszerváltás célja a szabadság, a demokrácia, az alkotmányosság, a jogállamiság, amit mind kétségessé tesz az ilyen fellépés. Ez a lényeg, amivel nem akarnak szembenézni. Annak ellenére, hogy sokan látják, sokan állítják, ma már a szocialista párt frakcióvezetője is, hogy koncepció per folyik, nem néznek még szembe a helyzettel és súlyos következményeivel, a mindannyiunkat fenyegető perspektívával. Véleményük ma még inkább csak megállapítás, semmint a riadókiáltás megfújása.

A per minden szakaszában meghatározó volt a politika szerepe: az időzítésben, az elindításában, a tényállásban és a minősítésben, a konstrukciókban. Az eljárást deformáló súlyos törvény- és alkotmányértékekben, amelyekre a politika nyomása és kecsgejtése nélkül a nyomozó hatóságok nem mertek volna vállalkozni.

A személyes következményekről sokan tudnak, az ugyancsak nyilvánvaló társadalmi, politikai, súlyos anyagi károkról kevesebben. Bárándy György tette azt a fontos megállapítást, mely szerint ügyemmel olyan negatív folyamatok kezdődtek, amelyek egyenes következményeként tapasztalhatjuk a politika széttöledését – és hadd tegyem hozzá – a gazdaság, a gazdaságirányítás, az államháztartás stb. válságát. Ügyem volt a kiindulópont. Bárándy György leszögezte: „ez volt az origója a romlásnak.” Kiszabadult a szellem a palackból: minden korábban elképzelhetetlen elképzelhetővé vált. Az igazságszolgáltatás felhasználása a politikai ellenfelek ellehetetlenítésére, a politikai ellenfelek következmény nélküli megrágalmazására és megvádolására, tömeges törvény- és alkotmányértékek. A kettős mérce szemérmetlen eluralkodása, ami egyben azt is jelenti: a számonkérés csak Szabadira vonatkozik. Szabadira külön jogszolgáltatás érvényesül. Tapasztalhatják: azért, amiért Szabadit letartóztatták, mást kitüntetnek, az olimpia díszvendége lehet. (Benedek Fülöp). Sőt nyugodtan teheti azt továbbra is, ahogy minden további nélkül tehetette azelőtt. A szabályozást és a hatályos törvényeket sem kell megismerni, mert mindenki más számára mindent szabad.

És vajon mit szóltak külföldi partnereink, akik megbecsültek, nagyra tartottak, sokat vártak az együttműködéstől? Akik igen magas – miniszteri, miniszterelnök-helyettesi – szinten tárgyaltak velem.

E per csapás a vezetői tekintélyre. Köztisztviselők és munkatársak munkafegyelmére (nincs következménye annak sem, ha nem adja be a tulajdonosi döntést a cégbíróságnak, mert gondolta, hátha nem tetszik majd az utódoknak). A sportfinanszírozásra: a jövőben bármely állami és/vagy önkormányzati vezető és/vagy politikus önzetlen munkájáért a vádlottak padjára ültethető. Hiszen per folyik ma is abban, az ellen, amit az Európai Unió direktívába foglalt. És mi lesz a vállalati vezetők, felügyelőbizottságok, könyvvizsgálók felelősségével, ha azzal lerázhatják magukról, hogy felfelé mutogatnak? Hatályon kívül lehet-e helyezni a magyar alkotmányt és törvényeket? Ki lehet-e csak úgy vezetni valakit a parlamentből, semmibe lehet-e venni a legnagyobb legitimitású választást? Ezek és ehhez hasonló kérdések dőlnek most el.

Ha pedig, ha megkésetten is, mégis kérdést tennének fel valakinek, nem az jut az eszébe, hogy Szabadival igazságtalanság történik, lépünk fel ellene, hanem minden párhuzamot igyekeznek letagadni. Benedek Fülöp minisztériumi önéletrajzában dicsekedett azzal, hogy az FTC elnöke volt (itt sem használta a társadalmi jelzőt.) Azt teszi ma is a pingpongosok vezetőjeként, amivel engem megvádoltak, és amiért az ügyész még mindig szeretne börtönbe juttatni. Szerdahelyi Péterrel, a MEH-referatúra volt vezetőjével bemutatták, hogyan lehet minden kockázat nélkül nyilvánvaló hazugságokkal elhárítani minden felelősséget és megtorolni, hogy eszembe jutott megkérdezésük.

Az FVM és az agrárium, a vidék számára is tragikus következményekkel járt ez az eljárás. A fejlődés megszakadt, a vizsgálatok miatt hónapokra megállt az élet a minisztériumban és a cégeinél. A költségvetési forrásokat nem az elfogadott költségvetésnek megfelelően használták fel. 2002-től pedig a munkát éveken át a rám való mutogatás helyettesítette, a semmittevést ezt volt hivatva leplezni.

A politikusokban és a sajtóban általában határozott hajlam van arra, hogy ne vegyenek tudomást a feltároló döbbenetes titkokról, a sokkoló tényekről, a felkavaró részletekről. Igyekeznek ezek elől kitérni, kétségeiket hangoztatják, és korábbi paneljeiket ismételtetik. Az anakronisztikus eljárás leleplezésétől elzárkóznak. A konkrétumokat elhallgatják, a témát kerülik. Megszólalási lehetőségeimet a médiában a minimumra korlátozzák. Könyveimet, A hálót és a Bilincset és a Pórázatot elhallgatják. Megvan az „indoklás”: szerintük ez nem érdekli az embereket. Érthetetlen, ezt honnan veszik, interjúimat komoly érdeklődés szokta kísérni, honlapomat sokan látogatják. A félelmet persze értem: az igazság ki ne derüljön!

Sajátságos módon a valóság állítólag nem, a virtuális világ viszont továbbra is érdekelné a közvéleményt. Ugyanaz az országos lap, amelyik második könyvem megjelenésekor azzal hívott fel – mit gondolkod, érdekel ez még valakit? –, bilincses-pórázos képmet, melyet természetesen engedélyem nélkül készített, még 2005 júniusában feltette az internetre. Ezzel hirdeti magát. Nem tenné és nem ragaszkodna a kép ott tartásához (még egy per árán is), ha nem számítana „érdeklődésre”. Sokan még mindig ismételtetik régi legendáikat, felújítanak többszörösen kiürült történeteket. Vagy összemossnak másokkal, például Zuschlaggal, ami ellen azért is tiltakoznom kell, mert semmi kapcsolat nem volt és nincs közöttünk. E kettősség magyarázata az érdekekben van: túl sok embernek fűződik érdeke ahhoz, nehogy mindenben tisztázódjak. Mert esetleg el kellene számolniuk az elmúlt nyolc évről, az előzetes letartóztatásról, a szigorított házi őrizetről, életem tönkretételéről. A hamis tanúkról és a hamis vádakról. Vagy csak egyszerűen „hőstettükkel”, Szabadi „leleplezésével” kapcsolatos érdemeikről derülne ki valami. A per kitervelői, szervezői és „robotosai” viszolyognak leginkább ennek lehetőségétől. Az utóbbiak közül sokakat kitüntettek, előléptettek, megdicsértek...

Az információk hozzáférhetőek, az izgalmas anyagok elolvashatók: le kell tehát beszélni az embereket a megismerés szándékáról. Ha ez a próbálkozás nem eredményes, a forrást hiteltelenné igyekeznek tenni, akár elmeállapota megkérdőjelezésével. Beszél ez itt mindent össze-vissza, a „bolond sarokba” való – mondják. Megelevenedik a múltnak ez a fejezete is: a Szovjetunióban és a népi demokratikus Magyarországon is ezzel a módszerrel éltek: akár zárt osztályra is kerülhetett az igazságot kimondó értelmiségi. Annak a logikának az alapján, hogy nem normális az, aki kritizálja a szocialista államot. Ma azt mondják: nem normális az, aki szerint Magyarországon nem volt rendszerváltás, nincs szabadság, demokrácia, jogrend. Hibák még vannak, majd 200 év múlva minden

kiteljesedik. És nyilván nem lehet normális az, aki szerint politikai koncepció per folyik Magyarországon. Szerintem viszont az nem normális, aki elhessegeti magától ezt a tényt, amit számtalan bizonyíték igazol.

A Szabadi-ügy felfogásában még mindig meglévő káosz csak fokozza az értékelés és a reagálás zavarait. A Szabadi-ügy ugyanis bizonyos mértékig „közös munka”: összehozásában nem csak egy párt és a sajtó vett részt. A másik két párt akkor ellenzékben volt, bár keményen támadta a kormányt, a kiskgazdákat és főleg az agrárminisztert, de ezért nem kell felelősséget vállalnia. Nem ő kormányzott. Hiányoztak a megfelelő információi is, különben sem gondolhatta magát nyomozó hatóságnak és bíróságnak. Érthetetlen, hogy miért büszkélkedik még mindig azzal, hogy Szabadi Béla az általuk felvetett ügyekben áll bíróság előtt. Ha tájékozódna, tudná, hogy ezeknek nem volt alapjuk, ahogy azoknak sincs, amiben még folyik a per. Ha elolvasnák frakcióvezetőjük levelét, a nyilatkozók talán átgondolnák, mit mondanak. Ha attól tartanak (tarthatnak), hogy velük szemben mindaz megismétlődik, amit rajtam próbáltak ki, elemi érdekük felhívni arra a figyelmet, hogy koholt vádak alapján hurcolnak meg már nyolcadik éve. Hogyan lehet dicsekedni azzal, ami törvénysértésekre, hamis vádakra, hamis tanúvallomásokra, iratellenes ítéletre, kényszervallatásra, kínzásra, tanúk „megfelelő felkészítésére” stb. épül? Hogyan lehet azonosulni azzal, hogy ellenem brutálisan lépnek fel olyan ügyekben, amelyekért másokat megdicsérnek? Hogy Benedek Fülöp azt teheti az Asztalitenisz Szövetségénél, amiért engem elítéltek? Kádár János mondta, hogy nem lehet úgy úszni, hogy ne legyen az ember vizes. A Szabadi-ügyre is igaz ez: nem lehet koncepció eljárásról beszélni, ha helyesnek mondjuk és magunknak vindikáljuk az égbekiáltó vádakot. Bauer Tamás is sokat felszólalt a parlamentben, ostromozva a kiskgazda tárcákat is. De nekem írott levelében, ha nem is ismeri el, hogy a reklámszerződésekben nem volt bűncselekmény, de legalább azt szögezi le: ebben nem foglal állást.

Lendvai Ildikó, a szocialista párt frakcióvezetője e minőségében írta meg véleményét a Szabadi-ügyről. A 2007 novemberében kelt levél másolatát átadtam a T. Ítéletábrának és kértem annak ismertetését. Most csak néhány gondolatot emelek ki a levélből. Munkatársaival kivizsgáltatta mentelmi ügyemet és az ezzel kapcsolatos eljárások részleteit. Idézem: „Arra a következtetésre jutottam, hogy az Önnel szembeni ügyészégi indítvány, az Ön mentelmi jogának felfüggesztése utáni események háttérének feltárásával a magyar parlament mindmáig adós maradt. (...) Géczi úr... éppen azt az azóta is bennünk élő szorongást kívánta érzékeltetni, hogy a közvadas ügyekben „szokásos” gyakorlatot követve mi is szavazatunkat adtuk az Ön mentelmi jogának felfüggesztéséhez, majd rá két napra döbbenetesen értesültünk az őrizetbe vételről és az előzetes letartóztatásról. Ilyesmi a néhány hónappal azelőtt tettenéréssel őrizetbe vett Székely Zoltán kiskgazda képviselő rendkívüli esetétől eltekintve, 1990 óta, sőt talán a korai Rákosi korszak óta Önnel fordult elő először. (...)”

A második mentelmi megkeresésnél a bizottság többsége (köztük Dornbach Alajos és Géczi József) az ellentmondásokat észlelve a mentelmi jog fenntartására tett javaslatot. Az MSZP frakció nevében Göndör István szünetet kért, Áder János elnök úr azonban ezt nem méltányolta. Ugyancsak egységesen tiltakozott az ellenzék az eljárás koncepciózus és durva jellege miatt. Máig sincs tisztázva, hogyan lehet biztosítani egy eljárás alá vont, előzetes letartóztatásban vagy házi őrizetben tartott képviselő jogainak és kötelezettségeinek gyakorlását.”

A kormány és a parlamenti többség nem tehet úgy, mintha nem lenne Szabadi-ügy, nem folyrna koncepcióos eljárás Magyarországon, nem lett volna kísérlet a parlamenti demokrácia korlátozására, a jobboldalon a kizárólagos hatalom megszerzésére. Nem nézheti tétlenül a brutális módszereket sem. A Szabadi-ügyben elkövetett és számára sok forrásból ismert törvénysértésekkel és alkotmánysértésekkel kötelessége foglalkozni. Ez ugyanis az alkotmányban is rögzített feladata, együtt jár a kormányzással. Ha nem fogja fel, hogy emberei hasonló helyzetbe kerülhetnek, mint amibe Szabadit juttatták, az elfogóképességét minősíti. De kormányzási és parlamenti feladatai alól nem mentheti fel önmagát, ezek ellátásáért felelősséggel tartozik. Annál is inkább, mert a per több mint hét évéből hat a kormányváltás után telt el. Az elindításnál egyre fontosabbá válik a mindenek ellenére való folytatás.

Eközben az akciótól ma már a Fidesz vezetőinek egy része is elhatárolódott. (Pl. Stumpf István, aki nagyobb nyilvánosság előtt tette ezt. Ahogy a többiek is fogalmaznak: nem is értik, hogyan kerülhetett erre sor. Képzeljék el, Boros is elhatárolódott, még előttem is, ha nem is közvetlenül, hanem küldöncein keresztül. Elhatárolódását a sajtóban már korán megtette, áthárította kollegáira, majd a kormányra. Bánk Attila egykori frakcióvezető is rá hivatkozik, amikor ezt mondja: „Kérdeztem Borost miért tette. Ő felsőbb kívánságra hivatkozott, fölötte viszont csak a miniszterelnök volt a hierarchiában.

A politikai élet kriminalizálása rendkívül nagy hiba volt, lejáratta a politikai elitet. Ha például Torgyán József frazeológiáját vesszük, beszéde tele van az alvilágot idéző kifejezésekkel: hátba szúrtak, tört döftek stb. Az interpellációk és a sajtócikkek hemzsegenek a politikustársak állítólagos bűncselekményeitől és látványos gazdagodásaitól. Ugyancsak Torgyántól származik az a szellemesnek szánt, valójában moralitás nélküli mondat: a hála nem politikai kategória. Kár, hogy nem tette hozzá saját gyakorlatát: a cserbenhagyás viszont az. A politikai elitet osztálynak nevezik, de semmi szolidaritás nincs benne: hordaként viselkedik. Nem csoda, hogy a felajzott szavazók közül sokan legalább egyikük súlyos büntetését szeretnék látni. Erre esélye persze annak van, aki tulajdonképpen esélytelen e küzdelemben, aki ellen nemtelen eszközökkel küzdenek. Hallottam olyan „érvet”: engem azért nem fognak felmenteni, mert felháborodna a közvélemény, „még ez is” megússza. Pedig az én ügyem egészen ellentétes, ellenem nem is folyhatott volna eljárás, mivel semmit sem követtem el.

Mégis vannak, akik arra hivatkozva nem javasolják szereplésemet a médiában vagy csóválják a fejüket, ha mégis hosszabb interjú jelenik meg velem, hogy nem lenne helyes, ha ezzel „kihúznának” engem a vádak alól. Mert hogy nézne ki, ha egy hűtlen kezelőt nem ítélnének el. Ha tényleg az lennék és nem a rágalmak szintjén, tényleg nem lenne helyes. De a rágalmak nem azonosíthatóak a tényekkel. Gondolom, hasonlókat mondhattak annak idején Zolának: nehogy már ezt a német kémet, Dreyfust visszahozzák az Ördög-szigetéről!

Az immoralitásnak további megnyilvánulásai is vannak. A kétéves költségvetés és a Szabadi-ügy összekapcsolása is ide tartozik. A vezérgondolat: de buták voltatok kisgazdák! Ha nem szavazzátok meg a kétéves költségvetést, nem került volna Szabadi börtönbe! A Fidesznek a kétéves költségvetés elfogadása miatt nem volt szüksége a Kisgazdapártra. Ez azonban nagy tévedés: a mai politikai helyzet is ezt igazolja. Nem kell költségvetési szavazás, elég néhány elbukott szavazás, hogy mennie kelljen a kormánynak. Van az előbbi gondolatnak egy továbbfejlesztett változata is. A minap egy (baloldali)

könyvkiadó „engedte el” a kedvességét velem szemben: – Ne haragudjon, de a Fidesz zseniális volt, egyszerre elérte, hogy elfogadják a kétéves költségvetést és önt bevigyék. Nehezen értette meg, aminek már közhelynek kellene számítania, hogy inkább dilettánsak voltak, mivel jórészt a velem törtétek miatt bukták el a különben biztosan megnyerhető 2002. évi választást. Sőt 2006-ot is. A sértett kiscigizdák ugyanis távol maradtak a választástól.

Nem sajnálnak azok sem, akik más magyarázatot adnak a törtétekre. Eszerint Torgyán személyét már nem tudta elviselni a koalíció, ki kellett tenni. Ez szerintük helyeselhető is. Torgyán embere ellen nagy ügybuzgalommal hozzá is láttak a feltáráshoz, de nem találtak semmit. Ez nem más, mint selejt az igazságszolgáltatásban. De hogy nézne ki, ha kiállnának, és azt mondanák: tévedtünk? Ez egészen elképesztő, a kiindulópontja is. Torgyántól akartak megszabadulni és engem tettek tönkre, vele meg megalkudtak. Különben is Torgyán már lemondott, nem volt szükség erre az akkor is láthatóan kétélű brutális fellépésre.

Az állítólagos rendszerváltás egyik cáfolata a Szabadi-ügy. A 18 éve kikiáltott Harmadik Magyar Köztársaságban politikai per folyik, annak szokásos jellegzetességeivel. Ahogy az a koncepciós perekben lenni szokott, a vádlottat emberileg szájalmas alakká kell lefokozni, aki nem méltó a szájalomra és főképp a részvétre. Nagy Imre rendkívül bátran viselkedett a perében, pedig tudta, mi vár rá. Kádár viszont Nagy Imrét, mint csúszó-mászó, kegyelemért könyörgő roncsként jellemezte. Én is ösgonosz lettem, aki minden rosszért hibáztatható. Luxusfogyasztó, gyáva, buta, uborkafára felkapaszkodott senki. És a legnagyobb lúzer, aki olyan ostoba, hogy nem lehet rajta segíteni. És persze korrup, holott egyetlen korrupciós vádat sem fogalmaztak meg velem szemben. Hosszan lehetne idézni a pletykákat, a legendákat, a rágalmakat. Ezek egy része valóban megtörtént, de nem velem. Fantáziátlan emberek egyszerűen hozzám kötötték. Így „született” a liftes történet, vagy éppen történetek, a liftből kiküldött hölgyekről, a nem a beosztásomnak megfelelő megszólítás kikövetelésének nálam teljesen abszurd sztorija (más helyett). Ahogy Torgyán személyi titkára volt a „Bástya elvtárs” a Fradi uszodájában és engem akartak helyette kikezdeni.

Másoknál meglódult a fantázia, örült elképzeléseiket általában a bíróság előtt is elmondták. Egy kézbesítő például azt, hogy naponta 5–6 üveg whiskyt ittam meg. Ez tényleg a Guinness rekordok könyvébe illene. A bíróság szembesítést rendelt el, a hölgy fenntartotta állítását. A bírónő megállapította: a szembesítés eredménytelen...

Voltak, akik engem szórakoztattak „találmányaikkal”. Egy volt cégvezető, aki a holland gazdák betelepíthetőségéről is önjáróan tanulmányt íratott, bizalmasan elmesélte, miért rendült meg bennem a bizalma. (Még hogy neki...)

– Az nem volt szép tőled – mondta –, hogy a római nagykövetet arra kötelezted, hogy béreljen a nagykövetség pénzén repülőgépet. – El kellett mennie veled Bernbe és ott a nagykövetség pénzén játszottál a kaszinóban egész éjjel. Minden pénzt elvertél.

– László – reagáltam, még mindig bízva az emberek formálhatóságában – honnan veszed ezt a marhaságot. – Soha nem jártam Rómában, a nagykövet asszonnyal sem találkoztam, igaz, éppen emiatt feljelentett a miniszterelnöknél, nem jártam Bernben és nem voltam kaszinóban. Untatna.

László rám meredt és kifakadt: – Bizony öreg, így történt!

Hozzá kellett szoknom, hogy mások jobban ismernek, mint én saját magamat és sokkal többet tudnak rólam. Van egy virtuális világ, amihez nincs közöm, azért nem felelhe-

tek, de annak alapján akarnak velem leszámolni (nem elszámolni) és van egy valódi világ, amiről nem akarnak beszélni. Például a szakmai múltamról, eredményeimről, sikerekről, munkámról. A packázás helyett a fegyelem megköveteléséről. Az elismerésekről, jutalmakról, védelemről, amit nagyon sokan megkaptak tőlem.

A koncepciók perек jellegzetessége, hogy nem az igazságot akarják kideríteni, hanem a koncepciót igazolni. „Eltekintenek” a számukra zavaró bizonyítékoktól és az őket nem „segítő” törvények alkalmazásától. Bizonyítékokat „korrigálnak”, vádakat koholnak. Hamis tanúk lépnek fel, akár hatósági felkészítéssel. Kényszervallatással is igyekeznek elérni a számukra rokonszenves nyilatkozatot. A pszichikai és a fizikai kényszer egyaránt előfordul. Mindez képzelgésnek tűnhetne, ha nem lehetne ezek egy részét dokumentálni, ha nem derült volna fény az eljárás vagy a bírósági tárgyalás során ilyen esetekre.

A lehetséges vádlottak nagyrészt terhelő tanúként vettek részt az eljárásban. A megbízási szerződések ügyébe bevont személyek közül mindenkit valamilyen minőségében elmarasztaltak, volt, akit felbujtóként, voltak, akiket orgazdaként, de azt, aki a hűtlen kezelést egyáltalán elkövethette, amit különben saját nyilatkozatával támasztott alá, nem vonták felelősségre. Ő terhelő tanú volt, aki ráadásul folyamatosan változtatta a vallomását.

Már nyolcadik éve folyik a Szabadi-ügy. Számomra ez többszörösen tragikus: ártatlanul most ítélték el másodszor. A Fővárosi Ítéltábla ítélete nem jogerős, a per harmadfokon, a Legfelső Bíróságon folytatódik. Pedig nincs alapja, és ha nem bábáskodik körülötte a politika, el sem kezdődhetett volna. Akkor sem, ha Orbán Viktor miniszterelnök betartotta volna a törvényt, és felállította volna abban előírt kormánybizottságot, ami a kormányzás sajátos területének ismeretében azonnal meg tudta volna mondani: tevékenységem megfelelt-e a kormányzati gyakorlatnak? Nem történhetett volna meg az sem, hogy olyanokért is feljelentettek, amit Torgyán József egyeztetett Orbán Viktor miniszterelnökkel és megkapta egyetértését. Ilyenek például az FVM-es cégek FTC-vel kötött reklámszerződésai, vagy a kukoricaexport-támogatási rendelet. Ez utóbbi 35 milliárd forint többletbevételt hozott az országnak, az orosz fél ugyanis ennek fejében vállalta, hogy leépíti a magyar mezőgazdasági termékek importját terhelő büntetővámokat. A rendeletet Torgyán József írta alá, az ellenzék két interpellációt is előterjesztett, a választ a parlament nagy többséggel elfogadta. Engem viszont 200 millió forint hátrányt okozó hűtlen kezelésért hurcoltak meg. Orbán Viktor is kitért az elől, hogy tanúként legalább a bíróság előtt megjeljen.

Nem a miniszterelnök állított fel kormánybizottságot legalább politikai államtitkári rangú személyekből, hanem Boros Imre vizsgálóbizottságot volt beosztottaimból. Majd Orbán Viktor felszólítására feljelentett a legfőbb ügyésznél. Névre szólóan, írásban rögzítve egy nyilvánvaló alkut: engem kell elítélni, sem fölöttem, sem alattam egyetlen állami vezetőt sem vontak be az eljárásba.

A miniszter is mentesült, de a pénzügyekért és a Fradi ügyekért másfél évtizede felelős pénzügyi helyettes államtitkár is, aki ötletadóként és javaslattevőként, szervezőként lehetséges elkövetőnek számított. Tanúként sem hallgatták meg a reklámszerződések ügyében. Más kérdésekben pedig nyilvánvalóan nem mondott igazat, de helyre sem igazították. Torgyán József minisztert sokadik kérésre és csak az elsőfokú eljárás végén hívták meg tanúként. Ott azt a változatot adta elő, hogy nem foglalkozott anyagi kérdésekkel, a sajtó ugyanakkor tele van olyan nyilatkozataival, amelyek arról szólnak, hogy e téren is rendkívüli volt a munkabírása és a teljesítménye. Többek között azzal is büsz-

kélik, hogy megmentette a Fradit az anyagi csódtól, templomot és stadiont tervezett, beléptető rendszert szereltetett stb. Iskola- és templomépítkezéseire is emlékezhetünk. És úgy távozott a minisztériumból, hogy kidolgozta a 2001. évi agrártámogatási rendszert. Mindezt úgy tenni, hogy ne foglalkozott volna anyagi kérdésekkel, még az ő számára is nehéz feladat lett volna. Annál is inkább, mert a kormányrendeletben Torgyán József anyagi jellegű feladatai nyolc sűrűn gépelt oldalt tesznek ki. Nem állítom persze, hogy értett ehhez, de hogy döntött, az biztos.

Az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vette figyelembe Torgyán vallomását, a másodfokú ugyan a védelem kérésére felolvasta annak fontosnak tartott részeit, de érdemben semmit nem hasznosított. Torgyán ugyanis elmondta, hogy a reklámszerződéseket megbeszélte Orbán Viktorral, aki a szakértőivel való egyeztetés után egyetértését fejezte ki. Orbánt nem hívták meg tanúnak, Torgyán állításán „átsiklottak”, engem pedig hivatali visszaélésért elítéltek.

Boros Imre az igazságszolgáltatás „részeként” működött, amire utoljára Kádár János mutatott példát, amikor Nagy Imre peréhez tényállást adott és megmondta azt is, hogy milyen legyen az ítélet. Jogállamban tényállást a bíróság állít fel, hosszas tájékozódás után és a nyomozás adatait felhasználva. Kádár viszont helyette megállapította, hogy Nagy Imre elragadta a parlament és a kormány hatáskörét és ezzel hazaárulást követett el. Ezzel megadta a per koncepcióját. Kérte, hogy a legsúlyosabb ítéletet hozzák meg Nagy Imre esetében.

Boros Imre feljelentése még a szóhasználatában is hasonló: szerinte én a közigazgatási államtitkár és a miniszter hatáskörét *ragadtam el*. Ebből pedig súlyos bűncselekmények gyanúja következik. Több vádpontot is megfogalmazott, ezekben rágalmozó, az igazsággal köszönő viszonyban nem levő tényállást adott és minősítette a cselekményeket. Végül kérte a legfőbb ügyészt, intézze el, hogy elítéljenek. Feljelentésének másolatát feltettem honlapomra, ott az olvasó minderről meggyőződhet. A tényállás primitívsége ellenére iránytűként szolgált a hatóságok és a bíróságok számára, sőt olyan „ősigazságnak”, amihez körömszakadtukig ragaszkodtak. Pedig mindenféle dokumentumok cáfolják a feljelentésben leírtakat. Ezért aztán ezektől a dokumentumoktól igyekeztek „eltekinteni”.

Boros például leszögezte, hogy a cégek egyetlen forintot nem költhettek volna reklámra a Fradinál. Ez teljesen blőd állítás, de mégis ezt igyekeztek bizonyítani. Valamennyi szerződés összegét összeadták és ez lett a kár. Az olvasó emlékezhet, mekkora ugrások voltak ebben a műveletben is: kezdődött 1,3 milliárd forinttal, majd végül megállt 540 milliónál. (Évi 180 millió forint 16 cégnél.) Ez még mindig elég lett volna arra, hogy különösen jelentős vagyon hátrányt okozó hűtlen kezelésért ítéljenek el. Ahogy az ügyészség szerette volna: legalább közepesen hosszú időjű végrehajtandó börtönre.

A cégek „mellesleg” mind nyereségessé váltak az én időszakomban. A reklámköltség 2000-ben nettó árbevételük 0,6 ezrelékét tette ki. A tárca 26 száz százalékban állami tulajdonú cége közül 16-an reklámoztak. Az Apeh megállapította, hogy valós szerződések voltak, teljesültek, tarifáik reálisak.

Boros Imre „tényállásának” köszönhető, hogy hiába nyilatkozott a kormány nevében Borókai Gábor kormányzóvivő és Sepsey Tamás, a Kehi elnöke, hogy az utazási jelentésnek nem lesz semmilyen következménye, még fegyelmi felelősségre vonás sem, vádat emeltek és első fokon két darab repülőjegy miatt hűtlen kezelésért elítéltek. Holott nem voltam vagyonkezelő és senki nem mondta, hogy utasítást adtam volna ilyen beszerzés-

re. De ha mégis, a köztisztviselőnek a vonatkozó törvénynek megfelelően kellett eljárnia: ha az utasítást jogellenesnek tartja, végrehajtását köteles megtagadni. Boros még azt is állította, hogy az állami vezetőkről szóló rendelet határozza meg a nem állami vezetők utazási jogosultságát. Pedig a Kehi-jelentés is leírta, hogy ilyen szabályozás nem létezett. Ezért nem kifogásolta az ilyen személyek első osztályú utazásait, amelyek a kormányban igen sűrűn fordultak elő. Ahogy az állami vezetőknél is. De csak engem voltak felelőségre, ráadásul azért, amire hatásom sem volt.

A gondot ugyanis nem az eltérő osztály, hanem a felszámított csillagászati tarifa okozta. A jegyeket a minisztérium az OTP Traveltől szerezte be, a szerződést nem láthatam, csak a panaszokat hallottam. E cégnél dolgozott jogtanácsosként Torgyán fia és menyje. Már akkor hallottam arról, hogy ugyanazon úti célra 50%-kal olcsóbban kaptam a jegyet közvetlenül a légitársaságtól, mint az utazási irodától. Utólagos számításaim szerint más esetekben még extrább árakat fizettünk.

Három és fél hónapot töltöttem előzetes letartóztatásban és 13 három hónapot szigorított házi őrizetben. További egy évig Budapestet nem hagyhattam el.

Több tucat ügyben indult nyomozás, ezek felében vádat emeltek. Nagy részükben felmentettek. Ahogy e több tucat ügy kipukkadt, ugyanúgy nincs alapja a fennmaradt két ügynek sem. A nyomozás során mentelmi jogomat sorozatosan megsértették, ezzel nem orvosolható, relatív hibákat okoztak az eljárásban. Például olyan ügyekben folytattak névre szólóan nyomozást, amire nem kérték ki a mentelmi jogomat.

Hamis tanúkat állítottak, többről ez be is bizonyosodott. Az utolsó szó jogán elmondott beszédemben példákat hoztam fel erre, honlapomon az anyag elolvasható.

Volt olyan tanú, akinek előkerült az a nyomozati jegyzőkönyve, ami felkészítését örökítette meg. Róla a bíróság előtt bebizonyosodott, hogy hamisan vallott, soha nem járt a minisztérium épületében. Azért állította mégis, hogy ott járt, ennek volt jelentősége a bizonyítás szempontjából, mert az ügyészség ezt mondta neki. Védőm több tanúnál is felhívta a bíróság figyelmét arra, hogy hamisan vall, ennek ellenére az elsőfokú ítélet indoklását főleg rájuk alapozták. Az ítélet különben tele volt iratellenes megállapítással: nem a vallomásoknak és a különböző dokumentumoknak megfelelő „hivatkozásokra” épített.

Kényszervallatásra is volt több példa. Az egyik szerint a vádlottat azzal tartották sakkban, hogy még egy év múlva is előzetesben lesz, ha nem mondja azt, amit kell Szabadi Béláról. A bírósági szakban e vallomásával ellentmondásba került, ügyészi kérdésre fedte fel, miért vallott korábban mást. Később szeretette volna ezt a kisiklását „jóvátenni”, igyekezett volna visszacsempészni a visszavont vallomását.

Az ügyész perbeszédében – mindenki meglepetésére – kifejtette: az illető sok gondot megtakarított volna magának, ha marad a korábbi (tehát hamis) vallomásánál. De azért nagyvonalúan javasolta a felmentését. Sajátos módon már az elsőfokú bíróság előtt (jogerősen!) felmentették, vagy csekély összegű pénzbüntetésre ítélték azokat, akik bírósági elszámoltatásában éppenhogy lett volna némi logika.

Az ítéletablától felmentésemet kértem. Bőségesen rendelkezésre álltak azok a bizonyítékok, amelyek ártatlanságomat igazolták. Ezeket azonban nem vették figyelembe. Az ügyész és a bírói tanács nem válaszolt azokra a beadványokra sem, amelyek hamis vádokról, hamis tanúkról, az ügyészség (hamis)tanú-felkészítő tevékenységéről, bebizonyosodott kényszervallatásról, a mentelmi jog sorozatos semmibe vételéről, jegyzőkönyvben rögzített kínzásomról, bizonyítékok manipulálásáról stb. szólnak. Olyan hivatkozást nem találtam persze a Btk.-ban, ami megmagyarázná, hogy súlyos törvénysérté-

sek vádjaira miért nem reagálnak. Igaz, olyan passzust sem, hogy az én esetemben nem kell ismerni a hatályos törvényeket. Mert bizonyára ezért nem alkalmazták őket, hacsak nem valami nyomás miatt, hiszen nemcsak a bizonyítékok, hanem a vonatkozó törvények alapján is fel kellett volna menteniük.

Budapest, 2008. május 15.

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu/>

Megjelent a *Leleplező* 2008/2 (júniusi) számában